

Medved' a komár

Zišiel sa medved' s komárom. Povie medved':

„Ty, komár, ty sadneš na každé stvorenie a naciaš sa, povedz mi, aká krv je najsladšia?“

Povie mu komár:

„A veru je ľudská krv najsladšia.“

Dobre; vybral sa medved' na tú ľudskú krv. Postretne chlapca:

„Stoj! Či si ty človek?“

„Ja ešte len budem!“ podskočil si chlapec hrdo, akoby bol chcel podrásť hneď na celého človeka.

„No, len si poskakuj,“ mrmlal medved', „z toho mi i tak nič, čo ešte len bude.“

Ide ďalej, stretne žobráka:

„Stoj! Či si ty človek?“

„Ja som už bol!“ zakašlal žobrák a ukrčil sa, aby ho vidieť nebolo.

„No, len sa krč,“ mrmlal medved'; „čo už bolo, z toho mi ani toľko.“

Ide, ide, stretne husára na koni:

„Stoj! Kto si?“

„Človek s hlavou!“ zahrnel husár a popchol koňa.

Ale medved' zápät' za ním, len doňho a doňho. Tu zvrtol sa husár a prosto do medved'a palošom, ťal mu do živého, že len tak revala krv z neho. Medved' nebral na žart a ukázal husárovi päty. Husár, nelenivý, strhol ešte karabín z pleca a vypálil za ním.

Zišiel sa medved' zasa s komárom:

„Ty, komár, ty môžeš mať pravdu, že je ľudská krv najsladšia. Aleže ma viacej nenavnaď na ňu!“

„Nuž a prečo?“ smial sa komár.

„Nuž preto, že človek nežartuje. Ešte len oddával som sa doňho, už ti vyplazil na mňa jazyk, ale taký veľiký, čo ma aj na siahu pred sebou ním zasiahol, a taký ostrý, čo mi vnikol až do kosti. Už som ho potom i tam nechal, ale ten obrátil sa ešte, zapľuval za mnou a vari jasnou strelou chriakol mi do boka, že som mal skapať od bolesti; ešte mi aj teraz pod kožou speje!“

Švický komár triasol sa od smiechu na neokrôchanom medved'ovi, len stoľko, že ho nepuklo. Ale to, vraj, už nemôž byť, lebo nemá sadla, trebárs z každého stvorenia krv cicia.